

Εγώ ειμί μεθ' υμών, και ουδείς καθ' υμών

/ Πνευματικά Αποσπάσματα

«Τήν ὑπέρ ἡμῶν πληρώσας οἰκονομίαν, καί τά ἐπί γῆς ἐνώσας τοῖς οὐρανίοις, ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, οὐδαμόθεν χωριζόμενος, ἀλλά μένων ἀδιάστατος, καί βοῶν τοῖς ἀγαπῶσί σε· Ἐγώ εἰμι μεθ' ὑμῶν, καί ουδείς καθ' ὑμῶν» (Κοντάκιον Αναλήψεως).

(Αφού εκπλήρωσες το σχέδιο του Θεού για τη σωτηρία μας κι ένωσες τα επίγεια με τα επουράνια, αναλήφθηκες, Χριστέ Θεέ μας, χωρίς να χωριστείς καθόλου από εμάς και χωρίς να απομακρυνθείς από εμάς, και φωνάζοντας δυνατά σ' αυτούς που σ' αγαπάνε: εγώ είμαι μαζί σας, γι' αυτό και κανείς δεν μπορεί να είναι εναντίον σας).

Σε πολύ λίγες γραμμές ο άγιος υμνογράφος μας επισημαίνει το θεολογικό βάθος της Δεσποτικής εορτής της **Αναλήψεως του Κυρίου μας Ιησού Χριστού**. Σαράντα ημέρες μετά την αγία Του **Ανάσταση ο Κύριος**, κατά την εντολή που ήδη είχε δώσει, μάζεψε τους μαθητές Του στο όρος των Ελαιών, κι εκεί ενώπιόν Του, αφού τους ενεφύσησε το άγιον Πνεύμα και τους έδωσε την εξουσία «του αφιέναι αμαρτίας», προτρέποντάς τους να παραμένουν εν προσευχή στον τόπο που

τους είχε υποδείξει μέχρι τη λήψη του αγίου Πνεύματος, τους ευλόγησε και αναλήφθηκε εν δόξη στους Ουρανούς, προκειμένου να παρακαθήσει και ως άνθρωπος στα δεξιά του Πατέρα.

Δύο είναι τα καίρια σημεία στα οποία επιμένει ο υμνογράφος για την [Ανάληψη του Κυρίου](#). Πρώτον· η Ανάληψη σηματοδοτεί την ολοκλήρωση της οικονομίας του Θεού, του σχεδίου Του δηλαδή για τη σωτηρία του κόσμου. Ο,τι είχε υποσχεθεί μετά την πτώση των Πρωτοπλάστων και είχε εξαγγείλει μέσω των Προφητών Του στην **Παλαιά Διαθήκη**, πραγματοποιήθηκε εν προσώπω **Ιησού Χριστού**. Κι αυτό θα πεί ότι ο Κύριος ένωσε και πάλι με τον Τριαδικό Θεό εν τη σαρκί Αυτού, δηλαδή στην Εκκλησία το ζωντανό σώμα Του, τον απομακρυσμένο λόγω της ανυπακοής του άνθρωπο. Μετά τον ερχομό του Χριστού «ουκέτι εσμέν ξένοι και πάροικοι, αλλ' οικείοι του Θεού». Με τον Χριστό ακούσαμε ότι ο Θεός είναι ο Πατέρας μας κι ο Ίδιος είναι ο φίλος μας, η ρίζα μας, το σπίτι μας, το ένδυμά μας, ο νυμφίος μας, η τροφή μας, τα πάντα για τη ζωή μας.

Δεύτερον· η πραγματικότητα αυτή της εν Χριστώ σωτηρίας μας ως ένωσής μας με τον Θεό δεν αποτελεί περιστασιακό γεγονός – ένα είδος παρένθεσης στη ζωή του Θεού και του ανθρώπου – αλλά μόνιμη και αιώνια κατάσταση. Μετά τον Χριστό, τον **ενανθρωπήσαντα Θεό**, ο κόσμος ζει αδιάκοπα την παρουσία Του, ποτέ δεν μπορεί να χωριστεί από Αυτόν, Αυτός ζει μέσα σ' αυτόν και αυτός μέσα σ' Εκείνον. Πρόκειται, όπως είπαμε, για την αγία Του Εκκλησία που αποτελεί το μυστικό ζωντανό σώμα Του. Κι αυτό βεβαίως δεν σημαίνει ότι πριν τον ερχομό Του ο κόσμος βρισκόταν εκτός της παρουσίας του Θεού – η ίδια η υπόσταση του κόσμου αποτελεί διαρκή επιβεβαίωση και εξαγγελία της ενέργειας του Θεού που διακρατεί τον κόσμο: Εκείνος είναι ο Δημιουργός, ο προνοητής, ο κυβερνήτης του κόσμου ως «διδούς πάσι ζωήν και πνοήν και τα πάντα». Όμως με την ενανθρώπησή Του και την εκπλήρωση του σχεδίου Του ο κόσμος απέκτησε και πάλι τη δυνατότητα να «βλέπει» και να ζει εν αισθήσει την παρουσία του Θεού· να πραγματοποιεί με την κάθαρση της εικόνας του Θεού την πορεία της ομοίωσής του προς Αυτόν.

Με την προϋπόθεση βεβαίως ότι αυτό πραγματοποιείται από όσους πίστεψαν στον Κύριο, που σημαίνει ότι Τον αγάπησαν, ανταποκρινόμενοι στη δική Του αγάπη. Σ' αυτούς τους πιστούς φωνάζει ότι είναι πάντοτε μαζί τους κι ότι κανείς δεν θα μπορέσει να τους κάνει κακό. «Ει ο Θεός υπέρ ημών, τις καθ' ημών;» που λέει και ο απόστολός Του. Από την άποψη αυτή η Ανάληψη του Κυρίου μας στρέφει στο παρελθόν για να κατανοήσουμε την οικονομία του Θεού· μας στεριώνει στο παρόν μέσα στην Εκκλησία ως μέλη του Χριστού: ο Χριστός είναι εμείς κι εμείς είμαστε Αυτός εν πνεύματι Αγίω · και μας προσανατολίζει στο μέλλον, ζώντας εν διαρκεί προσμονή την και πάλι για δεύτερη φορά εμφάνισή Του: «μαράν αθά».

Φωτό: Έργο Γεωργίου Κόρδη – Λεπτομέρεις

Πηγή: pemptousia.gr/ pgdorbas.blogspot.com – Πρωτοπρεσβύτερος Γεώργιος Δορμπαράκης.